

BALTASANET: Veureu, minyons i noietes: ara quan toquin, tot-hom que vingui a la missa de l'Àgata que en diem, i després a esmorzar aquí que avui jo pago; si no destralegeu gaire, ei. I en acabant cadascú a casa seva i nosaltres tornarem a mar. Ei, tu, Àgata, si vols fer festa perquè et vam salvar tal dia com avui, no vingues a la pesquera.

ÀGATA: I què hi faria en terra? (*Riallera.*) Si jo voldria estar sempre a l'aigua. (*Catarina, Baltasanet i Gregori trafiquen de la barca a casa i al revés.*)

RUFET: Com un peix, no, tu?

ÀGATA (*rient*): No ho sé jo de quina manera: sempre a l'aigua.

FILOMENA: Per això has volgut ser pescadora, com els home-nots. (*Àgata fa que sí amb el cap.*)

LLUÏSETA: Per això t'has tirat avui a l'aigua.

ÀGATA: Oi que no, que hi he caigut. I de cap que hi he caigut, mala negada! (*Riu animant-se.*)

MÒLLERA: I que deus haver fet un xap! (*Riu en tots.*)

ÀGATA: I que si fa no fa hi havia deu braces d'aigua. I que hi estava bé a sota! Com que veia la teiera d'un verd de mare-perla més hermós! Veureu, tireu's-hi un dia vosaltres. (*Les altres fan que no.*)

ÀGATA: L'altre? L'altre el xicot que a mi m'estimarà algun dia, vaja.

LLUÏSETA (*burlant-se'n*): A tu? Un xicot? (*Totes se'n riuen.*)

ÀGATA: A mi, a mi. Que us penseu que no hi haurà mai ningú que em vulga a mi? Quin mal he fet jo perquè tothom m'avorreixi? (*Enfadant-se.*) Què he fet? (*A la Lluïseta.*) Alça, a dir-ho de seguida! Tu que te'n rius, a dir-ho!

LLUÏSETA: No ho sé jo.

ÀGATA: A dir-ho! O sinó, aquí mateix!... (*Anant-li a pegar.*)

FILOMENA (*intervenint-hi*): Ave Maria! Deixa-la!

LLUÏSETA: De seguida pega aquesta! (*Totes l'aparten.*)

ÀGATA (*rabiosa*): Doncs perquè m'avorriu a mi? Serà perquè no he nascut entre vosaltres? Perquè no sabeu d'a on vinc que dieu? Doncs he vingut com vosaltres del cel, jo.

LLUÏSETA (*plorant cremada*): Però els nostres pares no eren hereges. (*Fugint.*)

ÀGATA (*corrent-hi al darrera i agafant-la*): Remaleïda! Els meus pares, remaleïda? No els anomenis mai més als meus pares! (*Ella vol replicar.*) I si els anomenes te mataré! Te mataré!

MÒLLERA (*anant-hi*): I per què tens de pegar a la Lluïseta? Boja!
ÀGATA: I a tu, i a tothom! (*Llença contra en Mòllera la fitora; no el toca.*)

CATARINA (*sortint de casa seva*): Però Àgata! Què fas? (*La conté amb altres.*)

ÀGATA: Ja hi estic feta jo a veure sang! No em fa res a mi la sang! (*Tots procuren calmar-la.*)

BALTASANET (*sortint de la casa*): Ja feu enfadar a l'Àgata, bones peces?

CATARINA (*calmant a l'Àgata*): Vaja, prou. No se'n parli més.

BALTASANET (*bromejant*): Ja ho saps, Àgata, jo sóc el teu enamorat i tu la meva enamoradeta, que a mi tant se me'n dóna que vingues de llevant com de ponent, perquè ja ho va dir el senyor rector un dia, que quan naixem tots som moros. Amb això el dia que et vulgues casar amb mi, trona avall i les amonestacions plegades, perquè, si ens esperàvem, qui Mare de Déu ho sap si hi fórem a temps!

ÀGATA: Vós sí que m'estimeu, Baltasanet!

BALTASANET: Com tothom, dona.